

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 9

NOVEMBER 2015

51. ÅRGANG

Gustave Doré «Lot flykter fra Sodom»

«Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte (...), se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» Sal 139:23-24

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad

Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598

E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526

E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064

E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562

E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Dansk bankgiro: (4665) 10639360

Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060

E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Sodomas port

Abraham og Lot skilte lag. Lot
valgte å bo på Jordansletten, som var
vannrik og meget fruktbar (1Mos
13:11). Han fant sin plass ved «Sodo-
mas port» (19:1). Abraham flyttet sine
telt til Mamre i fjellområdet Hebron,
hvor han bygde et alter og bad til Herren
(13:18).

Synden i Sodoma ble så stor at
Herren måtte ødelegge byen, og han
sendte engler for å redde Lot: «Stå opp,
ta din hustru og dine to døtre som er her,
så du ikke blir revet bort på grunn av
ondskapen her i byen! Men da han nølte,
tok mennene både han og hans hustru
og hans to døtre ved hånden, for Herren
hadde barmhjertighet med ham, og de
førte ham ut og ledet ham til han var
utenfor byen» (19:15-16). Han fikk høre:
«Fly for ditt liv! Se deg ikke tilbake og
stans ikke noe sted på hele sletten. Fly
opp i fjellene for at du ikke skal bli revet
bort!» (19:17). «Men Lots hustru, som
fulgte etter ham, så seg tilbake. Da ble
hun til en saltstøtte» (19:26).

«Kom Lots hustru i hu! Den som
søker å vinne sitt liv, skal miste det. Og
den som mister sitt liv, skal bevare det»
(Luk 17:32-33). Det er farlig å bosette
seg ved Sodomas port og søke «å vinne
sitt liv» i denne verden.

Fly synden og søk stillheten ved
alteret som Abraham! Han ble bevart i
troen på noe bedre: «For han ventet på
staden med de faste grunnvoller, den
som har Gud til byggmester og skaper»
(Heb 11:10).

Ingar Gangås

«Men eg har imot deg...»

Av Ragnar Opstad

«Eg veit om gjerningane dine og arbeidet ditt og at du har halde ut og ikkje kan tola dei vonde. Du har prøvd dei som kallar seg sjølv apostlar, og ikkje er det, og du har funne at dei er lygnarar. Du har tolmod, og du har hatt mykje å bera for mitt namn skuld, og du har ikkje gått trøyt. Men eg har imot deg at du har gjeve opp din fyrste kjærleik. Kom difor i hug kva du har falle ifrå. Vend om, og gjer dei fyrste gjerningane! Elles kjem eg brått over deg og flytter ljosestaken din bort frå staden hans – dersom du ikkje vender om. Men dette har du: Du hatar gjerningane åt nikolaittane, som eg òg hatar. Den som har øyra, han høyre kva Anden seier til kyrkjelydane: Den som sigrar, han vil eg gje å eta av livsens tre, som er i Guds Paradis!»

Op 2:2-7

Dette er skrive til den kristne kyrkjelyden i Efesus! Det er òg skrive

til deg og meg, for det er Guds ord – som er *for* alle og *til* alle.

Kristenflokken som vi les om, hadde fått solid forkynning. Mellom anna hadde Paulus verka der i over to år. Det er nokså sikkert at apostelen Johannes busette seg i Efesus etter Jerusalem si øydelegging. Her var han truleg forstander for kyrkjelyden, uvisst kor lenge. Det må ha vore vemodig for han å måtta senda brevet til nettopp denne flokken, kor han vel kjende dei fleste.

Det som hadde hendt i Efesus, stadfestar sanninga og alvoret i sangstrofa til Hans Adolph Brorson: «Begynt er ikke endt ...» (Sb 470).

Det er sagt at gjev du djevelen litlefingeren, så tek han snart heile handa. Når så djevelen og ditt gamle menneske går hand i hand, har ditt nye hjarta lite å stilla opp. Han leier deg til den synd, til den avgud ditt kjøt elskar. Difor er det så farleg å gi djevelen litlefingeren. Det har vi mange eksempel på i Bibel-

Innhold, november 2015

Sodomas port. Av Ingar Gangås	side 2
«Men eg har imot deg...» Av Ragnar Opstad	side 3
Når menneskesønnen kommer. Av Sigbjørn Agnalt	side 6
Våre lamper slokner (21). Av J. F. Løvgren	side 9
Møtekalender.	side 11
Den evige fortapinga. Av Ragnar Opstad	side 12
Frelsesvisshet (2). Av Konrad Fjell	side 15
Det salige plassbytte. Av Carl Olof Rosenius	side 18
Når Gud rører ved hjertene. Av Ingar Gangås	side 19
Guds ledelse. Av Johannes Gossner	side 20

en. Vi kan tenkje på Samson, Judas og kong Salomo. I 1. Kongebok 3:3 står det at Salomo elska Herren. Men han innretta seg i ulydnad mot Guds ord. Her arbeidde djevelen med han på lang sikt – og fekk han i sitt garn til slutt.

Det står skrive at det er med naud og neppe den rettferdige vert frelst (1Pet 4:18). Tenkjer du nokon gong på det?

I Efesus var det ikkje slik. Her vart synda ikkje tolt. Denne kyrkjelyden hadde alt som høyrer til sann kristendom. Dei hadde hatt mykje å bera for Jesu namn skuld. Dei hadde avslørt falsk lære m.m. Berre *ein* ting mangla. Dei hadde gjeve opp – eller forlete – sin første kjærleik. Den første kjærleik i ein frelst syndar sitt liv, er Jesus. Nå var han komen på utsida. Dermed mangla dei *alt*, sjølv om arbeidet gjekk sin vante gang.

Har vi nokon grunn til å tru at det står betre til i vår samanheng? Eg har ei tid vore uroleg for at dette kanskje kunne vera mi eiga stilling. Årsaka til det var at det vart tala over same teksten på bedehuset her på heimstaden min. Det skapte behov for å høyra meir om same emne. Eg fann ein tale om kyrkjelyden i Efesus av Øivind Andersen frå 1975. Det var både godt, aktuelt og ikkje minst alvorleg å høyra, men eg var framleis uroleg med tanke på min eigen tilstand. Eitt lyspunkt var det likevel: Jesus hadde ikkje gjeve opp eller forkasta denne forstandaren og kyrkjelyden. Det lydde eit «vend om». Då var det altså ennå håp – også for meg! Mi uro forsvann – i bytte med kvile og fred – ved at eg kom til å lesa om Abraham

og Sara. Når Abraham såg på seg sjølv, fanst det ikkje håp. Det same var tilfelle med Sara (Heb 11:11). Om Abraham står det at *mot* håp, trudde han *med* håp (Rom 4:18). Ved dette vart augo mine vende bort frå meg sjølv til *han* som Abraham sette si lit til. Kva var det eigentleg Abraham trudde – og vart frelst ved? Det han trudde, inneheldt evangeliet om Kristus. Han hadde tidlegare fått denne lovnaden: «I deg skal alle ætter på jorda velsignast» (1Mos 12:3b). Det var den same lovnaden som var gitt Adam og Eva den dagen dei fall i synd – om *han* som skulle knusa slangen sitt hovud.

Jesus seier om Abraham: «Abraham, far dykkar, gledde seg til å sjå min dag. Og han såg han og fryda seg» (Joh 8:56). Abraham var frelst åleine ved trua på *han* som skulle *koma*. Og eg er frelst åleine ved trua på han som *kom* – og ordna mi sak med Gud.

Ved omvending og tru er det nåde å få også for deg om du skulle høyra til kyrkjelyden i Sardes. Eg vil tru at brevet frå Jesus, gjennom apostelen Johannes, slo ned som ei bombe mellom dei som det var adressert til. Visseleg heilt uventa. Og så *dei* som hadde så stort åndeleg lys og stod i eit tilsynelatande så rikt, kristeleg arbeid! Ein kunne mest tru at det var sendt til feil kyrkjelyd. Men Jesus tek aldri feil.

Tenk om dette skulle gjelda deg, og du skuvar det frå deg utan å bry deg noko meir. Er du ikkje redd for å gå fortapt? Eller er det berre andre dette er aktuelt for?

Det står om dei ti bruremøyane at dei

sovna alle (Mat 25:5). Og søv du, har du inga bekymring angående det du nå har lese, naturleg nok – sidan du søv. Men eg vil gjerne vera med å vekkja deg, om mogleg, medan det ennå er nådetid. Samtidig som eg kjenner at eg òg treng å vekkjast – på nytt og på nytt. For dei fem bruremøyane vart det for seint. Skal det verta for seint også for deg som les dette? Av denne vesle flokken på ti – gjekk halvparten fortapt. Skal vi overføra det til kyrkjelyden i Efesus og til oss, ser vi at det er fullt mogleg å eiga stor åndeleg dømekraft og stå i eit rikt åndeleg arbeid – og likevel gå fortapt.

I talen som eg hørte av Øivind Andersen, sa han at sann vekkjing begynner med Guds folk. Men Guds folk har eit kjøt som trivst best i «nedste rommet i skipet», der vi kan sova i lag med profeten Jonas. Ja, sova vår beste søvn utan å registrera kva som går føre seg på livets farefulle seilas, utan å sjå dei som er i største livsfare. Ja, utan å sjå den fare ein sjølv er i. Vi er jo ombord på same båt.

Carl Olof Rosenius seier mellom anna om denne forstandaren: «Hvilke gjerninger gjorde han ikke – ved *Jesu navn*! Og dog sier Herren at han savnet hos ham *den første kjærlighet*, den ydmykede og benådede synders kjærlighet som væter sin Frelzers føtter med tårer, fordi han har fått *mange synder forlatt*» («Samlede skrifter» på dansk).

«Lat oss ransaka vegane våre og granska dei, og lat oss venda om til Herren!» (Klag 3:40).

L&E

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892,
5420 Rubbestadneset,
på sms: 412 45 598
eller e-post:
magne.ekanger@haugnett.no

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

Når menneskesønnen kommer

Av Sigbjørn Agnalt

«Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone.»

Mat 25:31

I tiden før Jesu gjenkomst vil det være mange mennesker som mener de har et godt forhold til Jesus og et rett kristenliv. De lever i god tro, er sikre og trygge på at alt er rett med dem. De har ingen tanker om at det kan være noe grunnleggende galt i deres forhold til Jesus, at det kan være noe som må bli annerledes fordi det ikke er rett slik det er. Det kan ikke falle dem inn å tvile på at deres kristenliv er rett. Å gi rom for slike tanker, er totalt fremmed.

Vi møter dem i de fem dårlige jomfruene: «Herre, lukk opp for oss!» De trodde så sikkert at de hørte til innenfor. Eller de sier som den unyttige tjeneren: «Se, her har du ditt!». Han var også så sikker på at han hadde gjort det rette. Ja, det skal være mange som skal argumentere med stor overbevisning om sin rett overfor Jesus på den dagen. De er vant med å kunne snakke seg ut av enhver situasjon. Det er så selvfølgelig at det skal gå denne gangen også.

I tiden før Jesu gjenkomst – det er der vi er nå. Er det slik vi er – sikre, trygge, i god tro? Det er så mange som ligner Jerusalems innbyggere, de det står om i Klagesangene (1:9): «Hun tenkte ikke på hva ende det ville ta med

henne». Hun var så sikker på sine veier, «de som tar ende med forferdelse».

For når Menneskesønnen, Kongen, kommer, da blir alt så annerledes. Da er det *han* som har regien. Vi leser: Da skal *han* – og – da skal *kongen* si (Mat 25:34). Da er det han som har det siste og avgjørende ordet. Det blir ingen forhandlinger den dagen, alt er sagt og avgjort når han har talt. Vi leser videre (7:22-23) at Jesus sier det vil være mange som inntil da har levd i god tro, og er overbevist om sin rett, men som

«Å høre og ta imot Jesu ord, er å ha et lyttende forhold til alt han har talt, som fattige, som de som selv ingen ting kan og ingen ting vet, og som derfor må høre, høre av Faderen og lære.»

får høre: «Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg dere som gjorde urett». De blir til skamme, for de eide ikke den rett de så sikkert trodde at de hadde. Så er de evig fortapt.

«Det ord jeg har talt»

Men betyr dette at alt er uforutsigbart, at ingen kan vite hvordan det vil gå? Nei slik er det ikke, for det som gjelder, og som Jesus sier den dagen,

er ikke noe nytt som ingen kan vite. Vi kan lese i Johannesevangeliet (12:48) at Jesus sier: «Den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, han har den som dømmer ham. Det ord jeg *har* talt, det skal dømme ham på den siste dag».

Han som *kommer og skal tale* er den samme Jesus som *kom og har talt*. Det er *det han har talt* som skal gjelde på den dagen. Når det er så mange som lever i god tro, som viser seg å være falske, så er det fordi de aldri riktig har hørt hva Jesus har sagt. I selvsikkerhet har de funnet sin egen løsning, hvor de godt kan ha tilegnet seg mye fra Jesu ord. Men det er slik at de har passet det inn i sin egen lære og tro. Jesu ord er *alt* han har talt og har gitt oss ved apostlene. Det er *hans* ord, med *hans* mening. Å høre og ta imot Jesu ord, er å ha et lyttende forhold til alt han har talt, som fattige, som de selv ingen ting kan og ingen ting vet, og som derfor må høre, *høre av Faderen og lære* (Joh 6:45). Han vil lære å kjenne sammenhengen. Derfor sorterer han ikke ut eller velger bort noe, men hører gjerne alt hans ord. Da skal vi «kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre oss» (Joh 8:32). Vi skal få lære å kjenne ham rett som er Guds løsning for oss – Jesus Kristus.

De velsignede

I Mat 25:34 står det: «Da skal kongen si til dem ved sin høyre side», og i vers 40: «Og kongen skal svare og si til *dem*». De han her taler til og om, er de velsignede. Det er de rettfærdige som han kaller for sine minste brødre.

Til dem sier han: – Kom hit, arv, ta i eie! «Gå inn til din herres glede!» (v. 23). Så er det forløsende ordet sagt, og riket ligger åpent og ferdig foran dem. De som er velsignet skal for evig

«Jesus kommer i sin herlighet, og da skal de hellige bli en del av hans herlighet – de skal åpenbare ham. De skal stå der som hans frukt, kjøpt av ham som gav seg selv og satte sitt liv til for dem. De er hans herlighet, fordi han seiret da han kjøpte dem til Gud med sitt blod.»

oppleve velsignelsens fullkommenhet.

Paulus skriver om dette i 2Tes 1:10: «– den dag da han kommer for å vise seg herlig i sine hellige og underfull i alle som tror. For dere trodde vårt vitnesbyrd til dere».

Han er herlig i sine hellige – Jesus kommer i sin herlighet, og da skal de hellige bli en del av hans herlighet – de skal åpenbare *ham*. De skal stå der som hans frukt, kjøpt av ham som gav seg selv og satte sitt liv til for dem. De er *hans herlighet*, fordi han seiret da han kjøpte dem til Gud med sitt blod. Så blir også de hellige herliggjort i ham, for – de «skal bli ham lik» (1Joh 3:2) og «skinne som solen i sin Fars rike» (Mat 13:43).

Han viser seg underfull i alle som

tror – underfull, fordi dette overgår alt som tenkes kan. «Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham» (1Kor 2:9).

Hvem er disse hellige som skal få oppleve dette? Hvorfor hører de med blant de velsignede? «Dere trodde vårt vitnesbyrd til dere», skriver Paulus. Han kom til dem med et vitnesbyrd om Jesus, om Guds nådes evangelium, og de trodde det. Derfor skal de få oppleve dette og høre med blant de velsignede. I Titus brev, i det tredje kapittelet (v. 5 og 7), skriver Paulus: «Han frelste oss, ikke på grunn av rettferdige gjerninger som vi hadde gjort, men etter sin miskunn (...) for at vi, rettferdiggjort ved hans nåde, skulle bli arvinger til det evige liv, som vi håper på».

De forbannede

Men ikke alle hører til disse. I Mat 25:41 og 45 heter det: «Så skal han si til dem på venstre side», «da skal han svare *dem* og si». Om disse sier han: «dere som er forbannet». Mange av dem har helt sikkert velsignet seg selv, men hva hjelper det nå? Når han sier: «Gå bort fra meg, til den evige ild!»,

«Hvem er disse hellige som skal få oppleve dette? Hvorfor hører de med blant de velsignede? 'Dere trodde vårt vitnesbyrd til dere'»

må de gå dit, og det er ingen vei tilbake.

Om dette skriver også Paulus i 2Tes 1:7-10. Når Herren Jesus åpenbarer

«Mange av dem har helt sikkert velsignet seg selv, men hva hjelper det nå? Når han sier: «Gå bort fra meg, til den evige ild!», må de gå dit, og det er ingen vei tilbake.»

seg, kommer han med «flammende ild», med stor vrede. Da kommer den endelige dom over alt det onde, alt Satans verk. Den dom som er blitt holdt tilbake, bryter da frem. Han kommer og tar hevn, og det blir en rettferdig hevn. Den kommer over dem som har møtt Guds åpenbaring med vantro og forakt, derfor kjenner de ham ikke. De har vært ulydige mot vår Herre Jesu evangelium. Det er ikke gjerninger som mangler dem, men tro.

Det blir en straff som betyr lidelse, en lidelse som er evig, en evig fortapelse, som er undergang og ødeleggelse, men også det å bli utenfor og borte fra det evige livs glede og herlighet.

«Lær meg, Herre, dine forskrifters vei! Så vi jeg ta vare på dem inntil enden. Gi meg forstand, så vil jeg ta vare på din lov og holde den av hele mitt hjerte. Led meg fram på dine buds sti! For i dem har jeg min lyst. Bøy mitt hjerte til dine vitnesbyrd og ikke til urett vinning» (Sal 119:33-36). L&E

Våre lamper slukner (21)

Av J. F. Løvgren

Båtbygger Lyngeids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket, hadde uroet mange, som pastor Bjørnås og grosserer Mobekk. Bjørnås inviterte Ling til å ha vekkelsemøter, men hans appellforkynnelse var mer kraftfull og uten liv enn sann bibelsk og sjelesørgerisk. Vakte ungdommer kom til båtbyggeriet og Lyngeid for å få hjelp. Ling kom i sjelenød i møte med Lyngeid, og måtte reise hjem. Bjørnås og Mobekk ville helst kaste Lyngeid ut av menigheten, men Bakke støttet Lyngeid. Emly Mobekk fikk fred med Gud ved hjelp av sin bestemor. Mange var engstelige på grunn av et syn på himmelen. Stian Røst prøvde å ta sitt eget liv. Grosserer Mobekk fikk hjerteproblemer. Ling så inn i evangeliet og kom tilbake for å ha møter. Pastor Bjørnås ble sendt på sykehus, men Ling fortsatte med møtene inntil Bjørnås var tilbake. Både Bjørnås og menigheten var berørt av vekkelser som nå fulgte Ling, men snart kom alvoret i bakgrunnen. Stian Røst hadde det ikke godt. Underslaget plaget ham. Lyngeid rådet ham til å bekjenne og gjøre opp med Mobekk, men han ville vente til menighetens femtiårsfest var over...

Red.

Så kom bevertningen. Gjestene fikk plass ved bordene. Dessuten styret og en del begunstigede. Mobekk ga unnselig etter for nødingen, og flyttet seg opp sammen med sin hustru.

Det ble et festmåltid. Fatene var fulle av smørbrød med vidunderlig pålegg av alle slag. Stemningen holdt seg. Den økte.

Festkomitéen fylte sin oppgave, og høstet fortjent og kjærkommen ros for den gode maten, og den utmerkede måten de fikk oppvarmingen til å gå på. Det var fest fra kjøkken til plattform.

Etterpå ble det pause så folk fikk røre på seg og hilse på hverandre. Det drev dunster av tobakksrøyk inn gjennom dørene, fra garderoben og utenfra. Unge og gamle menn bappet på piper og suget på sigaretter. Det ga en passende avveksling til det åndelige.

Damene benyttet anledningen til å rette på ett og annet ved sitt utseende.

Så bruste det på ny fra orgelet.

Folk samlet seg igjen. Resten av programmet skulle avvikles.

Musikkoret brøt som sedvanlig vei. Publikum kom etter hvert til ro. En av de fremmede predikanter talte først. Flere var kommet.

Arrangementskomitéens formann, som også var med i menighetens styre, fikk på ny ordet. Han ville bare levere en kort historisk oversikt over menighetens virke. Det var bare fire igjen av dem som var med og stiftet menigheten. De andre var, etter det han håpet, gått inn til

den evige glede. To av de fire var syke. De to andre var til stede her. Han ville presentere dem for menigheten.

To gamle kvinner reiste seg forleg-
ne opp, men satte seg hurtig da forsam-
lingen klappet.

Han refererte navnene på de pas-
torene menigheten hadde hatt, og nevnte de viktigste begivenheter under hver enkelts tid. Det var egentlig for å hedre hele pastorrekken at menigheten i dag – her vendte han seg mot den mørke duken bak seg – avslørte et veltruffet bilde av den nåværende pastor.

Formannen dro i snoren – og der strålte Bjørnås' smilende, vakre ansikt fra bakveggen over talerstolen.

– Åh! Tenk! Se! Så likt! Det lød velvillige utrop. Bifallet falt som en storm.

Bjørnås bukket og bukket.

Formannen fortsatte med å gjøre honnør for alle menighetens virkegreiner. Det gjorde velberegnet effekt at han nevnte sangkoret til sist. For da han var ferdig med det, reiste sangkoret seg for å synge.

Den høye, skallete dirigenten var på plass, mens kormedlemmene trykket og flyttet seg for å komme i stilling. Han pekte og rettet med taktstokken. Han ga tonen. Et nesten uhørlig: la, la, la.

Han hevet stokken.

Koret sto oppmerksomt og spent.

Han gjorde et slag.

Men da – – –

Da var det hendt noe rystende.

Dirigenten gjorde en vill bevegelse med taktstokken. Ikke en lyd fra koret, annet enn korte gisp fra åndedrett som holdt på å stoppe.

Over halvparten av koret var der ikke.

Øyeblikkets stillhet var forferdelig.

Det knuget. En stillhet som kunne drepe.

Men bare et øyeblikk.

Dirigentens taktstokk falt klirrende på golvet, og trillet trinn for trinn ned fra plattformen. Hans munn sto åpen av skrekk mens han med blodskutte øyne stirret på de kritthvite ansiktene han hadde foran seg.

– Er jeg gal? skingret han.

Stemmen kunne gjerne tilhøre en gal.

Og en annen gal stemme svarte ham:

– Nei, ikke gal! Du er fortappt!

Det var Røst. Han lo høyt og skjærende.

– Se, ropte han. Se de dårlige jomfrue-
ene! Han pekte nedover i kirken med en finger som skalv så den slang.

Og det var et fryktelig syn.

Omtrent to tredjedeler av forsamlingen var forsvunnet. Det fantes ikke et barn noen steds. De som var igjen, var grepet av en forferdelig panikk. På plattformen sank de i kne. Gråt og vanvittig latter rørttes sammen til en grufull konsert. Nede i kirken hang de over benkene eller lå hjelpeløse på golvløperne. De orket ikke å reise seg. Jamrende klager steg og sank. Rop på far og mor og barn, på hustruer og menn smalt som nødscrik fra vegg til vegg.

Bjørnås stirret forvirret. Først forsto han ingenting. Han hadde sin hustru ved siden av seg. De voksne barna deres hylte om dem. Da gikk den redselsfulle sannheten opp for ham.

Han var latt tilbake med alle sine.

Og han som skulle ha ordnet så mye. Han som skulle ha gjort opp

Møtekalender

November

3.-8.	Tørvikbygd Lars Fosssdal
6.-8.	Nærbø Gunnar Soppeland
7.-8.	Årnes Martin Fjære
13.-15.	Snillfjord Ingvar Gangås
15.	Randaberg Lars Fosssdal
22.-23.	Askim Reidar Thorbjørnsen
24.-29.	Mosvik Sigbjørn Agnalt
25.-29.	Gyland Per Bergene Holm

Desember

4.-6.	Trondheim Lars Fosssdal
5.-6.	Årnes Per Bergene Holm
13.	Askim Sigbjørn Agnalt

Bibelskurs 10.-15. november

Bibelskolen på Fossnes
Talere: Jan Bygstad, Øyvind Samnøy
og bibelskolelærerne.

Nyttårssamling 29.-1.1.

Bibelskolen på Fossnes
Talere: Arne Thoresen, Konrad Fjell,
Lars Fosssdal og Dag Rune Lid.

Fullstendige program på nll.no
Påmelding: André Heian (411 01 223)

med — —

— Lyngeid, Lyngeid! ropte han klagende. Hjelp meg —

Det var Røsts hese stemme som svarte ham.

— Så du har bruk for ham nå? Han ville frelse både deg og meg. Nå er det for sent —

Resten druknet i bulderet.

Bjørnås' munn dro seg opp på den ene siden. Det så ut som om han lo med halve ansiktet og gråt med det andre.

— Tom, Tom, jamret hustruen. Hva er det som har hendt?

Bjørnås fikk øye på en av sine kolleger. Han styrtet mot ham.

— Hva har hendt? skrek han. Hvor er de andre?

Kollegaen så hjelpeløst på ham. Tårene strirant på hans fordreide ansikt. Men det så ikke ut til at han visste at han gråt.

— De andre? klynket han sårt. Jesus tok dem. Du og jeg var hyklere, Bjørnås. Å, vé — — —. Våre lamper slokner — —

Det var ingen andre enn hustruen som la merke til at Mobekk sank sammen i benken, hjertet hadde sviktet.

Han var død.

*Siste del av boken
«Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.*

Den evige fortapinga

Av Ragnar Opstad

For ei tid sidan vart det sitert på et møte, noko frå ein tale av Jonathan Edwards frå USA, som gjorde sterkt inntrykk på meg. Sitatet sto i eit dansk hefte, eller tidsskrift, som heiter «Nytt Liv» (nr. 1-2015). På slutten av stykket blir det opplyst at det er omsett av Mads Dahl Mølgård Madsen (frå engelsk til dansk). Mikkel Vigilius skriv innleiinga. Ho er så opplysningsrik og interessant at vi tek ho med, før vi gjen-gir siste delen av talen:

Jonathan Edwards og hans forkynnelse

I USA brøt den første store vekkelse ut i 1730. Det antas at 5 % av befolkningen i USA ble omvendt. Den sentrale forkynner i vekkelsen var presten, Jonathan Edwards. Hemmeligheten i predikantgjerningen lå i hans personlige liv med Gud. I bønn for Guds ansikt og i personlig tilegnelse av Guds ord – ble både frelsens og fortapelsens realitet levende for Edwards selv. Han så de vantro i deres nød og de troende i deres salighet. Når han talte, ble denne virkelighet levende for tilhørerne gjennom hans ord. De så hvor de selv stod i sitt gudsforhold.

Kraften i Edwards forkynnelse lå i ordene og ikke i fremførelsen. Han hadde nedskrevet hvert ord, leste prekenen opp med en monoton stemme og stod med manuskriptet helt opp i øynene, fordi han var svært nærsynt.

Men det var åndelig og bibelsk klarhet og kraft i hans ord.

Sommeren 1741 ble Edwards invitert til å tale i en menighet i Enfield i Connecticut. Presten, som hadde invitert Edwards, var bedrøvet over at menigheten var preget av åndelig likegyldighet og selvsikkerhet. I denne menigheten holdt Edwards den preken som sannsynligvis er den mest berømte vekkelsespreken noensinne:

«Syndere i hendene på en vred Gud»

Talen var preget av et nærmest knusende alvor. Sjelden, hvis noensinne, har en predikant talt så sterkt om helvetets forferdelige virkelighet og om hvor nær denne virkelighet er for de uomvendte. Reaksjonene på talen var voldsomme – og beskrives

«Tenk at det er tale om en evig vrede. Det ville være forferdelig å lide under den allmektige Guds voldsomme vrede bare ett sekund, men du skal lide under den i all evighet.»

på denne måten av en tilhører: «Før talen var ferdig opplevde vi stor jammer og gråt i hele lokalet. Ropene var hjerteskjærende: 'Hva skal jeg gjøre for

å bli frelst? Jeg går til helvete'. Hva kan jeg gjøre for å få Jesus som Frelser?»

Etter talen øvde de sjelesorg og hjelp mennesker til åndelig avklaring og til visshet om frelse i troen på Jesus.

Fordi Edwards hadde skrevet ned hvert ord i talen, kunne den kort etter utgis. Den er blitt lest av generasjon etter generasjon av kristne i snart 300 år.

Talen er blitt kritisert av teologer som har vært motstandere av vekkelserforkynnelse. Men i hver ny generasjon er den blitt forsvart av bibeltro teologer som har påpekt at Edwards fra ende til annen forkynner et bibelsk budskap.

D. A. Carson skriver i boken «*Gud er...*» (Credo forlag 2012) om Edwards preken at den ligner Jesu forkynnelse om helvetes forferdelige fare: «Selv når det kommer til de maleriske beskrivelser, ligner Edwards Jesus. Hvis Edwards var barbarisk, så er Jesus det også. Hvis vi må takke Jesus for at han fortalte sannheten og gav oss en tiltrengt advarsel, så må vi også takke Edwards» (s. 263).

Talen er i forkortet utgave gjengitt på de følgende sider. Den uforkortede utgave ligger på Nytt Livs hjemmeside.

Så langt Mikkel Vigilius' innleiing.

Det som blir atgjæve her, er berre siste delen av den forkorta utgåva:

Dette er nådens dag

Å, syndere! Tenk på den skrekkelige fare du er i. Det er en mektig vredesovn, en bred og bunnløs kløft full av vredens ild, som du holdes over – av Guds hånd. Hans vrede er i like så høy grad fremkalt av deg og vendt mot deg,

som mot mange av de forbannede i helvete. (...)

Ennå står Gud klar til å dra omsorg for deg. Dette er nådens dag, og det er nå du må rope til ham om hjelp – i tillit til at du kan få del i nåden. Men når den dag kommer – at nådetiden er slutt, vil dine mest jammerlige og sørgelige rop og skrik lyde forgjeves. Du vil være fullkomment fortapt og vil bli kastet bort av Gud. (...)

Betenk evighetens alvor

Tenk at det er tale om en *evig* vrede. Det ville være forferdelig å lide under den allmektige Guds voldsomme vrede bare ett sekund, men du skal lide under den i all evighet. Det vil aldri bli noen ende på denne intense og redde somme lidelse. Når du skuer ut i tidens horisont, vil du ikke se annet enn en lang, grenseløs og evig varighet – som vil innta dine tanker og forferde din sjel. Du vil fullkomment gi opp håpet om noensinne å oppleve noen form for utfrielse, noen form for avslutning, noen form for lindring, noen som helst form for hvile. Det vil stå krystallklart for deg at du skal tilbringe en evighet, millioner og millioner av år, med å brytes og strides med den allmektiges nådeløse hevsn. Og når du så har stridt og faktisk gjennomlevd millioner av år på denne måte, vil du innse at det alt sammen bare var en mikroskopisk prikk i forhold til det som ligger foran deg. Din straff vil altså i sannhet vare en evighet.

Akk, hvem kan beskrive den tilstand en sjel under slike forhold vil

være i? Alt det som vi overhode kan si om det, gir bare en svak og ubetydelig forståelse av hvordan det egentlig vil bli; det er ubeskrivelig og ufattelig. For «hvem kjenner Guds vredes kraft»? Hvor fryktelig er tilstanden for dem som daglig og hver eneste time er i fare for denne enorme vrede og endeløse lidelse! Men dette er den dystre sannhet for hver sjel i denne menighet som ikke er blitt født på ny, uansett hvor moralsk, streng, edruelig og religiøs du måtte være.

Å, om dere ville ta alt dette med i beregningen, enten dere er unge eller gamle! Det er grunn til å tro at det er mange i denne menigheten, som i øyeblikket lytter til denne talen, som faktisk vil oppleve all denne pine i all evighet. Vi aner ikke hvem av dere det måtte være, på hvilke benkeplasser dere sitter og hvilke tanker dere måtte ha nettopp nå.

Kanskje lytter de av dere som det gjelder – til budskapet – uten frykt, og hører alt dette uten å bli særlig uroet. Dere sitter kanskje og innbiller dere at dette ikke har noe med dere å gjøre – og tenker at det nok skal la seg gjøre å unnsnippe.

Hvis vi visste om bare *én* person i hele denne menigheten som ville gå en så lidelsesfull skjebne i møte; med hvilken frykt ville en ikke da tenke på

det! Hvis vi visste hvem det var, hvor skrekkelig ville det da ikke være å omgås og se vedkommende! Hvor ville alle de andre i menigheten bryte ut i en jammerlig og bitter gråt over dette mennesket!

Men akk! Hvor mange flere enn *én* av dere vil i helvete minnes budskapet fra denne prekenen? (...)

Nå har dere en ekstraordinær mulighet på denne dagen, en dag hvor Jesus har slått nådens dør opp på vidt gap og står og kaller med høy røst på fattige syndere, en dag hvor mange søker til *ham* og trenger seg inn i Guds rike. Mange kommer daglig fra øst, vest, nord og syd, og mange som ganske nylig var i samme kummerlige tilstand som dere, er nå i den lykkelige stillingen at deres hjerter er fylt med kjærlighet til *ham* som har elsket dem, og har vasket dem rene for alle deres synder i sitt eget blod. Nå fryder de seg i håpet om Guds herlighet (...)

La enhver, som ennå ikke er i Jesus, og nå henger over helvetes kløft, enten de måtte være gamle menn og kvinner, middelaldrende, unge eller små barn, lytte til Guds ords høye, omsorgsfulle og kjærlige kall. (...)

Måtte enhver av dere, som ikke er i *Jesus*, våkne og flykte fra den vrede som venter. Den allmektige Guds vrede henger i denne stund utvilsomt over en stor del av denne menigheten. La enhver flykte ut av Sodoma: «Flykt for ditt liv! Se deg ikke tilbake (...) Fly opp i fjellene for at du ikke skal bli revet bort!» (1Mos 19:17).

L&E

Husk

å gi ekspedisjonen, v/Magne Ekanger,
beskjed om adresseendring
når du flytter!

Frelesvisshet (2)

Av Konrad Fjell

Første del av denne artikkelen sto i forrige nummer. Vi gjentar her noe av innledningen til den:

«Det normale for en kristen er at han har frelesvisshet. En sann tro kan aldri slå seg til ro med tvil og uvisshet, men sukker, lengter og kjemper etter hvile, fred, visshet og glede. Der en slår seg til ro med uvisshet om sin frelse og sitt gudsforhold, der er det noe som er galt. Vi skal derfor i fortsettelsen se på noen forhold som vil reise seg opp som hindringer for å ha frelesvisshet. Vi skal ved Guds ords hjelp forsøke å overvinne disse hindringer. Jeg har satt opp fire punkter som vi skal se på. Hvert punkt innleder jeg med en påstand, 'jeg kan ikke være en kristen fordi eller på grunn av det og det...' Så skal vi se hvilken hjelp vi finner i Guds ord i hver enkelt sak».

I denne artikkelen omhandles den tredje påstanden. Red. anm.

Red. anm.

3) Frelesvisshet og gjentatt synd og synd med vilje

Den tredje påstanden vi skal se på er denne: *Jeg kan ikke være en kristen fordi jeg faller i samme synd gang etter gang, og jeg visste inderlig vel at det var synd før jeg gjorde det.*

Noe som kan volde en kristen over-

måte stor nød og smerte, er synden som gjentar seg gang etter gang etter gang. Det store problem som melder seg blir dette: Jeg visste på forhånd at det var synd. Jeg syndet med vilje. Jeg burde ha visst bedre, og dette burde ikke ha skjedd.

Det er en alvorlig sak å synde med vitende og vilje. Skriften kaller dette å gjøre en *overtredelse*. Det var bedre om synden aldri var gjort.

Men også disse synder var med da Jesus sonet synden på korset. Dersom Jesus ikke hadde ordnet med en frelse for de gjentatte synder, da var han i sannhet en svak og avmektig frelser. I virkeligheten hadde ikke et eneste menneske da blitt frelst. Men nå har han ordnet med en fullkommen frelse for *all* synd, *all* urenhet og *alle* overtredelser. Det sies uttrykkelig i Jes 53:5 at Jesus «ble såret for våre *overtredelser*» osv.

Derfor finner vi i Salmenes bok mange bønner hvor David og andre ber om frelse og tilgivelse for nettopp overtredelser. Og når Gud har latt slike bønner bli skrevet ned, er det fordi han visste at de troende behøvde å be mye om tilgivelse for slike synder.

Sal 25:7: «Kom ikke i hu mine ungdomssynder og mine overtredelser! Kom meg i hu etter din miskunnhet, Herre, for din godhets skyld». Sal 39:9: «Frels meg fra alle mine overtredelser». Og i Sal 51:3 ber David om at Herren

må utslette alle hans overtredelser.

Hva skal du da gjøre når synden gjentar seg, og du synder med vitende og vilje? Hør hva ordet sier i Ord 28:13: «Den som skjuler sine overtredelser,

«Det er en alvorlig sak å synde med vitende og vilje. Skriften kaller dette å gjøre en overtredelse. Det var bedre om synden aldri var gjort.»

har ingen lykke. Men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet».

Det ligger alltid en fristelse i de gjentatte synder til å prøve å glatte over og skjule det man har gjort. Noen ganger kan skammen og skyldfølelsen være så stor at man forsøker å fortrenge alt sammen og skyve det fra seg. Man makter på en måte ikke å ta inn over seg det en har gjort og bekjenne sannheten. Nederlaget er så ydmykende at man ikke våger å gå til Gud før man kan vise til noen forbedring. *For*, det skulle vært bedre med meg.

Så utsetter du å gå til Herren, med den tanke at du må få seier over synden først, men da erfarer du bare det som ordet her sier, nemlig at all lykke og glede forsvinner. Du får ingen fred så lenge du ikke bekjenner og gjør opp.

Men si meg, hva er det du tenker du vil si til Herren når du en gang i fremtiden tror du får seier over synden? Vil

du kanskje fortelle ham hvor seirende, sterk og fin kristen du er? Tror du Jesus blir glad for å høre det av deg?

Saken er at Herren ville vemmes ved å høre noe slikt, for det du da sa ville være så langt fra sannheten som det er mulig å komme.

Derimot vil din Far i himmelen gjerne høre av deg at du har syndet mot ham, og at du så fullstendig har mislykkes med din kristendom at du ikke har noe annet håp, enn at han vil tilgi deg, ugudelige synder, av bare nåde, og ettergi deg hele gjelden for Jesu skyld.

Derfor sier Bibelen: «Offer for Gud er en nedbrutt ånd. Et nedbrutt og knust hjerte vil du, Gud, ikke forakte» (Sal 51:19). Og Mat 5:3: «Salige er de fattige i ånden, for himlenes rike er deres».

Kom ikke til din himmelske Far for å si hvor vellykket du er, men hvor elendig og ussel du er. Når du på denne måten, nedbrutt over dine mange synder, går til ham og ærlig sier hvordan det står til med deg, da utsletter Herren «dine overtredelser

«Når du på denne måten, nedbrutt over dine mange synder, går til ham og ærlig sier hvordan det står til med deg, da utsletter Herren 'dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky.'»

som en tåke og dine synder som en sky» (Jes 44:22).

Vi skal også ta frem noe vi hører i Mat 18:21-35, nemlig lignelsen om kongen som gjorde regnskap med sine tjenere. En av dem skyldte en over all måte stor sum, 10 000 talenter. Dette er så mye at det er helt uvirkelig hvordan et menneske kunne opparbeide seg en så stor gjeld. Dette er naturligvis et bilde på den enorme gjeld vi har opparbeidet oss overfor Gud.

Du husker hvordan kongen tilgav denne tjeneren alt han skyldte. Dette er et bilde på at Gud tilgir oss all vår synd for Jesu skyld. Hele vår enorme gjeld er betalt, og det innebærer naturligvis alle gjentatte synder og synder som er gjort med vitende og vilje.

Årsaken til at Gud kan tilgi deg på nytt og på nytt og på nytt, uendelig mange ganger («sytti ganger sju», v. 22-23), er at han har sonet for alle de synder du har gjort, nå gjør, og i fremtiden kommer til å gjøre.

La oss si at du kommer til å gjøre en og samme synd én million ganger i livet ditt. Fordi Jesus sonet for alle disse én million gangene da han døde på korset kan Gud tilgi deg *hver* gang du kommer til ham. Dersom han ikke kunne det, da var han i sannhet ikke en frelser for alle syndere, og da var djevelens, syndens og dødens makt sterkere enn Jesus.

Men nå sies det uttrykkelig i 1Joh 1:7 at «Jesu, Guds Sønn's blod renses oss fra *all* synd.» Og *all* synd, er *all* synd.

Men sier ikke Bibelen noe om at vi skal døde synden? Eller vende oss bort

fra den, som vi hørte i Ordspråkene (28:13)? Jo, det er helt sant. Bibelen sier mye om dette. Men noen bedre måte å gjøre dette på enn å bekjenne

«Dersom Jesus ikke hadde ordnet med en frelse for de gjentatte synder, da var han i sannhet en svak og avmektig frelser. I virkeligheten hadde ikke et eneste menneske da blitt frelst. Men nå har han ordnet med en fullkommen frelse for all synd, all urenhet og alle overtredelser.»

synden for din himmelske Far og tro syndenes forlatelse, vet ikke Bibelen om. Dersom du vil at synden skal miste sin makt i ditt liv, da må du bekjenne din synd for ham, og tro syndenes forlatelse. Og det er dette det i praksis betyr å døde legemets gjerninger ved Ånden (Rom 8:13).

Det finnes ikke noen annen makt og kraft i tilværelsen som kan gi deg hjelp mot synden enn budskapet om syndenes forlatelse. Du må høre evangeliet om det Jesus er og har gjort for deg, og la dette prege deg mye, da kommer også Jesus til å prege deg, og synden kommer til å miste sin makt over deg. Det er helt sikkert.

Forts. i neste nr.

L&E

Det salige plassbytte

Av Carl Olof Rosenius

«Se der Guds lam, som bærer verdens synd!»

Joh 1:29

Døperen Johannes, som var sendt av Faderen for å utpeke Sønnen og forkynne hans gjerning for verden, ropte disse ordene i hellig glede, da han så Jesus komme: «Se der Guds lam, som bærer verdens synd!» Dette er det store kjernespråk og Kristi egentlige gjerning på jorden – et budskap som burde få alle klokker til å ringe der det ropes ut. (...)

Men for at samvittigheten skulle bli fri synden, trenger en nå bare vite og virkelig tro hva lammets offer har virket. Her blir det altså spørsmål om vår tro. Det mangler ingen ting i Kristi fullbrakte verk. Guds lam har ved sitt offer virkelig tatt bort verdens synd.

Hvis vi altså selv enda bærer på våre synder og mangler fred i samvittigheten, er hele feilen den at vi ikke tror det Gud har vitnet om sin Sønn, at han «lot våres alles misgjerninger ramme ham». Han kastet alle våre synder på ham.

Vår fulle frihet fra syndens skyld og dom overfor Gud og vår egen samvittighet hviler på en så enkel sannhet som denne at dersom noe blir tatt bort fra et sted og lagt på et annet sted, så ligger det ikke lenger på det første stedet.

Dersom dine synder er lagt på Guds lam, så ligger de ikke på deg. Har Gud Herren lagt dine synder på Lammet,

tilregnet dem ham og straffet dem på ham, da står de ikke lenger på din rekening. Det er sant nok at det er du som har begått dem og forbrutt deg mot Guds lov. Men da den Herre Gud av stor barmhjertighet har tatt dem fra deg og lagt dem på sitt lam, så skal han sannelig ikke tilregne deg de samme syndene.

Om dette sier Martin Luther disse trøstefulle ordene: «Den Herre Gud sa: Jeg vet at dine synder er for svære å

«Synden har bare to steder å være. Enten er den hos deg og hviler tungt på ditt hode, eller så er den på Kristus, Guds lam»

bære for deg. Se, jeg vil derfor legge dem på mitt lam og ta dem bort. Tro du på dette. For når du gjør det, er du fri fra synden. Synden har bare to steder å være. Enten er den hos deg og hviler tungt på ditt hode, eller så er den på Kristus, Guds lam. Dersom den hviler på dine skuldre, da er du fortapt. Men dersom den hviler på Kristus, da er du fri og blir frelst. Velg nå hvilken av delene du vil!

Om syndene ble liggende på deg, var det etter lov og rett. Men av nåde er de lagt på Kristus, Lammet. Hadde det ikke vært slik, og hadde Gud villet gå i rette med oss, var vi evig fortapt».

Utdrag fra «Husandaktsboken»

Når Gud rører ved hjertene

Av Ingar Gangås

«Da sa han til sine disipler: Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst.»

Mat 9:37-38

Når Gud rører ved hjertene, skapes trangten etter å vinne andre for Jesus.

Det fortelles om Johannes Gossner (1773-1858), at han i sitt første virkeår som prest i Tyskland fikk se inn i evangeliet. Han har selv fortalt at da Bibelen åpnet hans øyne, og han fikk erfare evangeliet om Guds visdom og kraft i sitt hjerte, gikk han straks i gang med å forkynne det for alle folk med glede og frimodighet, til tross for forfølgelse og mye motgang på den tiden. Først fikk han i flere år virke som prest i den katolske kirken, som han hadde tilhørt fra sin barndom. Han samlet mange tilhørere, men motstanden mot ham økte, og han ble etter hvert avsatt. Så tok han imot invitasjon fra den russiske keiseren om å virke i Russlands daværende hovedstad, St. Petersburg. Tilbake i Tyskland etter fire år, gikk han over til den evangeliske kirke. Han skrev oppbyggelige skrifter, oversatte Det nye testamente til tysk og utgav andaktsboken «Skattkiste» samtidig med prestegjerningen. Han kjente et spesielt kall til misjon, og han forberedte og sendte ut unge håndverkere som misjonærer, til sammen mer enn 140 utsendinger, til sydhavsøyene, Vest-India, Java og

Nord-Amerika. Han startet et diakoniarbeid, og opprettet et eget sykehus i Berlin, med en egen diakonisse-anstalt. Alt dette sto under ledelse av Gossner. Han døde i en alder av 85 år, under store smerter, men urokkelig fast i den tro han hadde fått leve og virke i. *(Opplysningene er hentet fra innledningen til hans andaktsbok. På baksiden av dette bladet har vi trykket én av andaktene fra boken).*

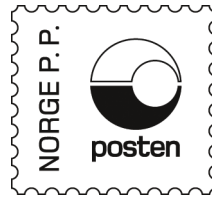
Gud leder på underfullt vis. Han bruker dem som er blitt satt i brann ved evangeliet.

L&E

Den nye logoen for litteraturarbeidet «Såmannen» i Sør-Amerika minner oss om at det haster med å så evangeliet, slik at alle får høre det før Jesus kommer igjen. Frivillige gaver til Lekmannsmisjonens arbeid kan gis ved å benytte vedlagte giroblankett eller ved å sette beløpet inn på kontonummer 3000 22 26193. Hjertelig takk!

Red.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Guds ledelse

Av Johannes Gossner (1773-1858)

«Herren dører og gjør levende, han fører ned i dødsriket og fører opp derfra» (1Sam 2:6), «Han slår; og hans hender leger» (Job 5:18), «Han er underfull i råd, stor i visdom» (Jes 28:29).

Ingen menneskefornuft kan finne seg i Guds ledelser. De veier han fører sine hellige og utvalgte på, synes ofte underlige, ubegripelige, urimelige, bakvendte og helt i strid med hensikten. Og likevel ender de i full salighet, hellighet og triumf.

Se bare på Golgata! Han som skal gjøre alle levende, blir drept av Gud. Han som alle skal bli frelst, velsignet og få barnerett ved, blir fordømt og forbannet av Gud. Han lar hyrden rives i stykker av ulvene for å samle fårene. Ved hans død lar han mørke komme over hele jorden, for at det skal gå et lys opp for alle menneskers øyne.

På denne måten fører han også sine kjære. Etter forbildet på Golgata blir

alle avbilder tatt. Legg merke til det! Se flittig på den vei Guds Sønn, den elskede, måtte gå! Den vei må også du gå – på indre og ytre vis – om du lar deg føre av Herren. Ditt hjerte vil ofte føle seg helt knust, såret, mørkt, forlatt, ja, dødt. Men dersom du ikke viker fra Herren, men stoler på ham, vil han igjen gi deg liv. Han vil opplyse deg og glede deg, ja, gi deg en smak på himmelen. Han legger igjen en ny sang i din munn.

Men vær ikke stolt og sikker! Solen går ned igjen. Himmelen vil igjen fylles med skyer – for så atter å bli klar. Bli ikke redd når det slik skifter! Det går ikke annerledes til her nede. Heng du bare fast ved ham i troen! Gjennom lys og mørke, liv og død, himmel og helvete, gjennom alt fører han deg sikkert til målet.

*Fra andaktsboken «Skattkiste»,
Lunde forlag, 1988*